

[Valdemar Thomsen.]

melse med den gamle romerretlige Billighedsgrundsætning, der gaar ud paa, at ingen kan forpligtes over sin Evne.

Ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, vil jeg henstille til det Udvalg, der bliver nedsat, at man søger at give Lovforslaget en Tilføjelse om, at kun Foranstaltninger, der ikke taaler Opsættelse, maa iværksættes efter denne Lov, og at Regler og Bekendtgørelser, der gives i Henhold til Loven, snarest gør ligt forelægges Rigsdagen, der da enten maa godkende dem eller ophæve deres Gyldighed.

Med Hensyn til Lovens Administration vil jeg bede den højtærede Handelsminister om at besvare følgende Spørgsmaal: Hvis et af de administrative Organer, der omtales i Forslagets § 12, beslutter, at der bør rejses Tiltale imod en Mand, faar den paagældende da Underretning om denne Beslutning? Og har han i saa Fald Ret til, forinden Ministeriet træffer endelig Afgørelse, at sende en Besværing til det i § 13 omtalte Nævn? Endvidere vil jeg bede den højtærede Minister give Tinget Oplysninger vedrørende de i § 16 omtalte Regler for de omhandlede Organers Virksomhed og Samarbejde med Erhvervene. I § 16 hedder det, at Ministeren fastsætter nærmere Regler for de omhandlede Organers Virksomhed. Meningen maa vel være, at der skal foreligge generelle Regler for deres Virksomhed og Samarbejde med Erhvervene. Er det Tilfældet, vil jeg spørge den højtærede Minister: Hvor finder man disse Regler?

Valdemar Sørensen: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet for at rette et ganske bestemt Spørgsmaal vedrørende Lovforslaget til den højtærede Handelsminister. Der staar i § 5, at Ministeren for Handel, Industri og Søfart bemyndiges til med Henblik paa Landets Forsyning med nødvendige Varer at overtage her i Landet eller i Udlandet beroende Varer. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes man har administreret denne Paragraf, og om der overhovedet nogen Sinde er gjort Brug af den, og da paa hvilken Maade. Jeg spørger i en bestemt Hensigt. Jeg venter ikke, at den højtærede Minister vil svare paa andet end det direkte Spørgsmaal: om, hvorledes det Stykke af Paragraffen, jeg omtalte, er anvendt — ellers vilde det maaske føre for vidt. Enhver ved jo dog, at der her i Landet ved Import fra Udlandet meget ofte indføres mange flere Varer, end vedkommende Importør har faaet Bevilling til, og det er ikke ukendt, at mange for

Forbruget meget vigtige Varer bliver liggende i Maanedsviis, ja, i halve Aar, paa Toldboden uden at kunne indføres og bruges, fordi man mangler Bevilling. Samtidig kommer man i Konflikt med de paagældende Eksportlande, fordi Varerne heller ikke kan betales, saa længe de ikke kan indklarerer.

Overhovedet virker dette Spørgsmaal meget forstyrrende paa Handelsaftalernes Effektivering. Vi har for nylig oplevet forskellige Tilfælde, hvor man ved Handelsaftaler fra Udlandet har stillet den udtrykkelige Betingelse, at det Beløb, man aftalte Handelen om, først og fremmest skulde bruges til at importere de Varer, der laa paa danske Toldsteder og ikke kunde komme ind, fordi man manglede Bevilling. Dette har ført til, at de loyale Importører, de, der aldrig køber mere, end de faar Bevilling til, bliver forfordelt til Gunst for de illoyale, idet disse faar først Bevilling til de Varer, de har liggende, fordi de har beordret dem hertil uden at have tilstrækkelig Bevilling, og dernæst deltager i den øvrige Fordeling sammen med alle de andre. Jeg ved nok, at Direktoratet for Vareforsyning i en saadan Sag for nylig har truffet en meget fornuftig Afgørelse, der gaar en anden Vej, men jeg paapeger, at det er første Gang, at dette er sket, og jeg vil gerne, saafremt det er muligt, have fastslaaet som Princip, at man ikke mere vil begunstige de Importører, som beordrer mere til Landet for deres Bevilling, end Bevillingen lyder til.

Jeg lægger ogsaa Vægt paa det, fordi der er et andet og mere beskæmmende Forhold, som jeg synes maa løses ogsaa ved Hjælp af denne Paragraf. Det er nemlig det, at der ogsaa henligger paa Toldboden for ikke saa smaa Beløb forudbetalte Varer, og Forudbetaling af Varer kan kun praktiseres paa den Maade, at vedkommende Importør afgiver Erklæring paa Tro og Love gennem en Bank til Nationalbanken om, at han har de tilstrækkelige Bevillinger. Det har vist sig, at en Række saadanne Erklæringer er upaalidelige. Varerne ligger nu derude, er betalt og kan ikke komme ind, fordi de paagældende Importører ikke kan præstere de fornødne Importbevillinger.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Handelsminister, om det ikke var hensigtsmæssigt, om den paagældende Bestemmelse i Loven nu blev brugt paa en saadan Maade, at Varerne kom det danske Samfund til gode, saaledes at vedkommende Importører gennem den Afgørelse, der blev